

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μαρκ. θ΄ 17-31)
26 Μαρτίου 2017

Το Ευαγγέλιο σήμερα μᾶς παρουσιάζει ἕνα ταλαίπωρο πατέρα πού ζητᾶ βοήθεια ἀπὸ τὸν Χριστό, ἐπειδὴ τὸ παιδί του ἦταν δαιμονισμένο. Στὴν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου ὁ δαίμονας ρίχνει κάτω τὸν νέο σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ κάνει ὅσο περισσότερο κακὸ ἀκόμη μπορεῖ, ἐπειδὴ καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἐξουσία του τελειώνει.

Ὁ Χριστὸς ἀνταποκρίνεται στὸ αἶτημα τοῦ πατέρα, ἀλλὰ ζητᾶ πρῶτα τὴν πίστη του. Ὅλα μποροῦν νὰ γίνουν τοῦ λέει, ἐφόσον ὑπάρχει ἡ πίστη. Ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι δεδομένη, ὅμως τὸ ἐὰν θὰ ἐνεργοποιηθεῖ ἢ ὄχι ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν πίστη τοῦ ἀνθρώπου. Ἄρα λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἐξαρτᾶται ἐὰν θὰ λάβει ἢ ὄχι αὐτὸ πού ζητᾶ. Τὸ διαπιστώνουμε στὴ στάση τοῦ πατέρα ὁ ὁποῖος τότε φωνάζει δυνατὰ «Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῆ ἀπιστία». Βοήθησέ με νὰ πιστέψω ὅπως πρέπει καὶ ὁ Χριστὸς μὲ δεδομένη τὴν ἀνάγκη τῆς πίστεως προστάζει τὸν δαίμονα: «Τὸ πνεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοι ἐπιτάσσω, ἐξελθε ἐξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθης εἰς αὐτόν». Τὸ δαιμόνιο ἐξέρχεται καὶ τὸ παιδί ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὴν τυραννία του. Ὅταν ἀργότερα οἱ μαθητὲς ζήτησαν νὰ μάθουν τὴν αἰτία πού οἱ ἴδιοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἐκδιώξουν τὸν δαίμονα, ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε ὅτι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθεῖ χωρὶς προσευχὴ καὶ νηστεία.

Κατ' ἀναλογία μὲ τὴν εὐαγγελικὴ διήγηση πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε καὶ ἐμεῖς, ἐφόσον βέβαια ἐπιθυμοῦμε νὰ νικήσουμε τὰ πάθη μας πού σὰν δαίμονες μᾶς ταλαιπωροῦν καὶ μᾶς βασανίζουν. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνει μόνο μὲ τὴν προσευχὴ στὸν Θεὸ καὶ τὴ νηστεία. Εἶναι σημαντικό νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι τυπικὴ ὑποχρέωση. Ἀντιθέτως, ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη ἔκφρασης τῆς ψυχῆς. Ὅπως τὸ λουλούδι μαραίνεται ὅταν τὸ ποτίζουμε ἀραιά, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ στεγνώνει καὶ μαραίνεται ὅταν δὲν ζητᾶμε ἀκατάπαυστα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν προσευχὴ. Οἱ Πατέρες λένε συνιστοῦν «μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον». Δηλαδή πῶς πολὺ χρειάζεται νὰ θυμᾶται κανεὶς τὸν Θεὸ κάθε ὥρα καὶ στιγμή, παρὰ νὰ ἀναπνέει. Ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν προσευχὴ, ἡ ὁποία μᾶς ὀδηγεῖ σὲ κοινωνία μὲ τὸν Θεό.

Καὶ βέβαια ἡ προσευχὴ εἶναι χρέος καὶ ὑποχρέωση ὅλων τῶν πιστῶν οἱ ὁποῖοι στὴν καθημερινότητά τους ὀφείλουν νὰ προσεύχονται ἀδιάκοπα γιὰ νὰ χαριτώνονται καὶ νὰ ἰσορροποῦν. Ἐὰν ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ ἦταν κάτι πού δὲν θὰ μπορούσαν ὅλοι νὰ

ἐφαρμόσουν ὁ Απόστολος Παῦλος δὲν θὰ μᾶς ζητοῦσε τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Καὶ γιὰ τὴν ἀδιαλείπτῃ προσευχῇ δὲν ἀπαιτοῦνται ἰδιαίτερες συνθῆκες, παρὰ μόνο ζῆλος, πίστις καὶ προσοχή. Ἔτσι μπορεῖ κάποιος νὰ ζεῖ μέσα στὶς μέριμνες καὶ στὶς φροντίδες τῆς καθημερινότητας, νὰ δουλεύει καὶ νὰ ἀσχολεῖται μὲ διάφορα πράγματα καὶ νὰ διαπιστώνει ὅτι ἡ προσευχὴ προσκομίζει περισσότερα ὀφέλη καὶ καρποὺς ἀπὸ τὴν προσπάθεια.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν προσευχὴν, ἀναγκαῖο στοιχεῖο τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὄπλο κατὰ τοῦ διαβόλου, ὅπως διευκρίνισε ὁ Κύριος στοὺς ἀποροῦντες Ἀποστόλους, εἶναι καὶ ἡ νηστεία. Αὐτὴ μᾶς βοηθᾷ στὴν ἄσκηση, στὴν ταπείνωση, ἀλλὰ καὶ στὴ συγκέντρωση τοῦ νοῦ κατὰ τὴν προσευχὴν. Διδάσκοντας τὰ πολὺ μεγάλα ὀφέλη τῆς νηστείας ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς ἀναφέρει ὅτι: «ὅταν ἓνας βασιλιάς θελήσει νὰ καταλάβει μίαν ἐχθρικήν πόλιν αὐτὸ ποὺ κάνει πρῶτα εἶναι νὰ δεσμεύσει τὸ νερὸ καὶ τὸ φαγητό. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης, δηλαδὴ οἱ ἐχθροί, γιὰ νὰ μὴν τὰ στερηθοῦν καὶ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα, παραδίδονται καὶ ὑποτάσσονται στὸν βασιλιά. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ποικίλα πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ζήσει μὲ νηστεία καὶ στέρηση καὶ ἐγκράτεια, τὰ πάθη του ἐξασθενίζονται καὶ εὐκόλα καταβάλλονται καὶ δὲν ἀποτελοῦν πλέον κίνδυνον γι' αὐτόν».

Ἀδελφοί μου,

ἄς ἐμπιστευθοῦμε ἐπιτέλους τὴν προσευχὴν καὶ τὴν νηστεία, ὡς τὰ ὄπλα καὶ τὶς προϋποθέσεις ποὺ συνιστᾷ σήμερον ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς, γιὰ τὴν ἀλλαγὴν τῶν καταστάσεων τῆς ζωῆς μας, ἀφοῦ μέχρι τώρα ἔχοντας ἀγνοήσει ἢ ὑποτιμήσει τὴν μεταμορφωτικὴν δύναμίν τους, συνεχίζουμε τρομοκρατημένοι νὰ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινὰ τὴν δαιμονισμένη πραγματικότητα τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας μας.

[dkpdf-button]